

Sygn. akt XVII AmE 29/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Magdalena Kurc-Mazurkiewicz

Protokolant: Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w Ł.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2011 r.

o nałożenie kary pieniężnej

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) spółki akcyjnej w Ł. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVII AmE 29/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2011 r. numer (...)(...)(...), wydaną na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, ust. 2, ust. 2a pkt 3, ust. 3 i ust. 6 w związku z art. 9a ust. 1a pkt 1 i ust. 8 i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (dalej: Pr. E..) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) spółce akcyjnej w Ł. Prezes UOKiK w punkcie 1 orzekł, że przedsiębiorstwo (...) spółka akcyjna (dalej: (...)) nie wywiązała się w roku 2010 z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 ustawy- Prawo energetyczne, wydanych dla elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a ustawy - Prawo energetyczne.

W punkcie 2 decyzji Prezes URE nałożył na (...) karę pieniężną w kwocie 67.284,65 złotych za działanie opisane w punkcie 1 decyzji.

Od powyższego rozstrzygnięcia, powód (...) wniósł odwołanie - zaskarżając decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) wadliwe ustalenie, że (...) nie wywiązała się w roku 2010 z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy- Pr. E.. obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z Kogeneracji, o których mowa w

art. 91 ust. 1 Pr. Energ. wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8 Pr. Energ., w sytuacji gdy (...) w dniu 31 marca 2011 r. - a więc w terminie określonym w art. 9a ust. 5 Pr. Energ. uiszcza opłatę w sposób wskazany w art. 9a ust. 8 Pr. Energ. Na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej opłatę zastępczą w wysokości 160.973,37 złotych, czego skutkiem była obraza art. 56 ust. 1 pkt 1a oraz 9a ust. 1 pkt 1 i 2 Pr. Energ - wskutek ich mylnego zastosowania i wymierzenia kary pieniężnej mimo uiszczenia opłaty zastępczej, o jakiej mowa w art. 9a ust. 2 Pr. Energ., to jest wymierzenia kary pieniężnej mimo braku przesłanek wymierzenia takiej kary.

2) z ostrożności procesowej powód zaskarżonej decyzji zarzucił również:

- nieuwzględnienie, że decyzjami z dnia 9 września 2010 roku na skutek wniosków złożonych przez samego przedsiębiorcę Prezes URE- sygn. (...) oraz (...) cofnął przedsiębiorcy koncesje na dystrybucję energii elektrycznej oraz obrót energią elektryczną- a od tego czasu (...) nie prowadzi wyżej wymienionej działalności.,
- nierozważenie, że zachowanie przedsiębiorcy nosi wszelkie cechy znikomej społecznej szkodliwości,

co w konsekwencji przesądza, iż zaskarżona decyzja uchybia także treści art. 56 ust. 6a Pr. Energ., a to wskutek jego niezastosowania i wymierzenia kary pieniężnej z pominięciem art. 56 ust. 6a ww. ustawy, to jest mimo zaistnienia wszelkich przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, skoro stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot nie tylko zaprzestał naruszania prawa, ale i dobrowolnie zrealizował obowiązek o jakim mowa w art. 9a ust. 1 pkt 2 ustawy w terminie określonym w ust. 5 i wysokości określonej w ust. 8 art. 9a Pr. Energ.

Powód wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,
- zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odwołania powód w pierwszej kolejności podniósł, że przepis art. 9a ust. 1 i 8 Pr. Energ. nakłada na podmioty wskazane w dyspozycji tego przepisu obowiązek zakupu świadectw pochodzenia, o których stanowi art. 9e ust. 1 Pr. Energ. oraz świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 Pr. Energ. Wypełnienie tego obowiązku może także nastąpić poprzez uiszczenie opłaty zastępczej. Obowiązek ten wbrew ustaleniom Prezesa URE (...) wypełniła uiszczając w dniu 31 marca 2011 r. na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej opłatę zastępczą w wysokości 160.973,37 złotych.

W dalszej kolejności powód zarzucił Prezesowi URE, że pominął on iż decyzjami z dnia 9 września 2010 r. na skutek wniosków złożonych przez samego przedsiębiorcę Prezes URE - sygn. (...) oraz (...) cofnął przedsiębiorcy koncesje na dystrybucję energii elektrycznej oraz obrót energią elektryczną, co oznacza, że od tej daty można mówić o zaprzestaniu naruszania prawa przez przedsiębiorcę. Natomiast obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej za rok 2010 przedsiębiorca wykonał dobrowolnie, wobec czego brak było podstaw do nałożenia kary pieniężnej.

W ocenie powoda jeżeli zaistniało jakiegokolwiek uchybienie wymogom prawa energetycznego to było ono niezawinione, nie wynikało ze złej woli, a było wynikiem niepełnej wiedzy, specyficznego podmiotu prawa jakim jest spółka sprawująca zarząd specjalną strefą ekonomiczną o realiach prawa energetycznego. Ponadto działalność ta była dla powoda działalnością poboczną, a sama spółka nie zatrudniała i nie zatrudnia specjalistów w zakresie energetyki. Ogólnie rzecz ujmując w ocenie powoda zachowanie to było społecznie szkodliwe w stopniu znikomym.

W odpowiedzi na odwołanie, Prezes URE podtrzymał stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu Prezes URE podniósł, że powód nie przedstawił do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji, nie uiszczył również opłaty zastępczej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Uwzględniając zaś wysokość jednostkowych opłat zastępczych dla kogeneracji obowiązujących w 2010 roku, które wynosiły: 128,80 zł/MWh dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 Pr. Energ. oraz 23,32 zł/MWh dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 Pr. Energ. powód powinien wpłacić do dnia 31 marca 2011 r. na konto Narodowego Funduszu kwotę w wysokości 51.757,42 złotych. Tymczasem powód uiścił na konto Narodowego Funduszu kwotę 160.973,37 złotych opłaty zastępczej, odpowiadającej wolumenowi energii elektrycznej wytworzonemu w odnawialnych źródłach energii ((...)), tj. wykonał inny obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 1 Pr. Energ. Prezes (...) podkreślił również, że powód w Tabeli 1 Dane ogólne za 2010 r. załączonej do pisma z dnia 31 marca 2011 r. wyraźnie wskazał, że wpłacona kwota dotyczy obowiązku z art. 9a ust. 1 Pr. Energ., co wynika również z tytułu przelewu załączonym do ww. pisma. Tymczasem w przypadku realizacji obowiązku z art. 9a ust. 8 Pr. Energ., w wierszach 6-9 ww. tabeli powód sam wskazał na jego niewypełnienie poprzez wpisanie wartości „0”. Prezes URE wskazał, że w celu wypełnienia obydwu obowiązków powód powinien uiścić opłaty zastępcze na łączną kwotę 212.730,79 złotych.

W odniesieniu do nałożonej kary pieniężnej, pozwany wskazał, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 1a Pr. Energ. przesądza o tym, że Prezes URE jest nie tylko uprawniony, ale wręcz zobowiązany do nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który popełni jedno z wymienionych w tym przepisie przewinień. Ponadto dodał, że okoliczność, iż powodowi cofnięto koncesję na obrót energią elektryczną jest bez znaczenia, bowiem obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej powstał w okresie, w którym powód prowadził działalność gospodarczą objętą ww. zakresem. Prezes URE wskazał, że Pr. E.. nie przewiduje okresu przedawnienia orzekania z powodu niewypełnienia przez przedsiębiorstwo energetyczne omawianego obowiązku.

Niezależnie od powyższego prezes URE podkreślił, że wobec nie wypełnienia obowiązku z art. 9a ust. 8 Pr. Energ. nie można przyjąć, że powód zaprzestał naruszenia prawa. Zatem nie można mówić również o odstąpieniu od wymierzenia kary, o którym stanowi w art. 56 ust. 6a Pr. Energ.

W piśmie z dnia 4 grudnia 2013 r. powód podtrzymał wniesione odwołanie w całości. W uzasadnieniu przyznał, że wbrew obowiązkowi wskazanemu w art. 9a ust. 8 pkt 2 Pr. Energ. nie dokonał płatności opłaty zastępczej wynikającej z powyższej normy, a dokonał jedynie płatności opłaty zastępczej o jakiej mowa w art. 9a ust. 1 pkt 2 ww. ustawy. Powód cofnął również wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka M. P.. W ocenie powoda istnieją wszelkie przesłanki wskazujące na możliwość zastosowania art. 56 ust. 6a Pr. Energ. Przede wszystkim za odstąpieniem od wymierzenia kary przemawia, iż powód dokonał samonaliczenia opłat zastępczych i z braku doświadczenia i praktyki popełnił błąd uiszczając w całości opłatę o jakiej mowa w art. 9a ust. 1 pkt 2. Ponadto Powód prowadził działalność koncesjonowaną jedynie kilka miesięcy i obecnie nie zamiesza już takiej działalności prowadzić, jak również jest podmiotem w którym większościovym udziałowcem jest Skarb Państwa, a kara pieniężna odprowadzona zostanie do Skarbu Państwa.

Na rozprawie w dniu 12 grudnia 2013 r. stawili się pełnomocnicy stron, którzy podtrzymali swoje dotychczasowe stanowiska. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z informacji z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - (...) spółka akcyjna w Ł. prowadził między 22 stycznia 2010 r., a 9 września 2010 r. działalność gospodarczą polegającą na obrocie energią elektryczną.

W dniu 22 stycznia 2010 r. Prezes URE wydał decyzję numer (...), którą udzielił powodowi koncesji na obrót energią elektryczną. Koncesja ta została cofnięta w dniu 9 września 2010 r.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2011 r. Prezes URE na podstawie art. 28 Pr. Energ. zwrócił się do przedsiębiorstw energetycznych prowadzących działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej lub obrocie energią elektryczną o przesłanie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2010

r. sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w celu zbadania realizacji obowiązków, określonych w art. 9a ust. 1 i 8 Pr. Energ. (pismo wraz z załącznikami k. 1 - 6 akt adm.).

W odpowiedzi, pismem z dnia 31 marca 2011 r. (...) poinformowała Prezesa URE o realizacji obowiązków, określonych w art. 9a ust. 1 i 8 Pr. Energ. (k. 7 - 10 akt adm.).

Z informacji nadesłanych do (...) wynika, że (...) dokonała w 2010 r. sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym w ilości 5.776,532 MWh. Zatem powód był obowiązany do:

a) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 Pr. Energ. na łączną ilość 179,072 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej,

b) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 Pr. Energ. na łączną ilość 1.230,401 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej.

W dniu 31 marca 2011 r. (...) uiściła jedynie opłatę zastępczą w kwocie 160.973,37 złotych, odpowiadającą wolumenowi energii elektrycznej wytworzonemu w odnawialnych źródłach energii ((...)).

Decyzją z dnia 9 września 2011 r. nr (...) (...) (...) Prezes URE zawiadomił (...) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w dniu 9 września 2011 r. w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z możliwością ujawnienia nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu w roku 2010, określonego w art. 9a ust. 8 Pr. Energ. obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 Pr. Energ. dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a Pr. Energ. (k. 11 - 14 akt adm.).

Pismem z dnia 30 września 2011 r. (...) odniosła się do stanowiska zaprezentowanego w zawiadomieniu i wskazała, że uczyniła zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 9a Pr. Energ. uiszczając w dniu 31 marca 2011 r. na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej opłatę zastępczą odpowiadającą wolumenowi energii elektrycznej wytworzonemu w odnawialnych źródłach energii ((...)), o której mowa w art. 9a ust. 1 pkt 2 Pr. Energ. (k. 16 - 17 akt adm.).

Pismem z dnia 14 października 2011 r. Prezes URE poinformował (...) o zakończeniu zbierania materiału dowodowego i o możliwości zapoznania się z całością materiału dowodowego w ciągu 7 dni (k. 18 - 19 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sądowych i administracyjnych. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie jest spójny i niesprzeczny. Sąd Okręgowy uznał zgromadzone w aktach sprawy jak i aktach administracyjnych dokumenty oraz ich kopie i odpisy za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości z urzędu, biorąc pod uwagę fakt, iż strony nie zgłaszały w tej kwestii zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na oddalenie w całości.

Zgodnie z art. 9a ust. 8 Pr. Energ. przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 10 są obowiązani do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 Pr. Energ. wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 8a.

Zgodnie z art. 9a ust. 1a pkt 1 Pr. Energ., obowiązek o którym mowa w ust. 1 i 8 wykonuje m. in. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub jej obrotem i sprzedające energię elektryczną odbiorcom końcowym.

Na wstępie wskazać należy, że powód (...) w piśmie z dnia 4 grudnia 2013 r. przyznał, że wbrew obowiązkowi wskazanemu w art. 9a ust. 8 pkt 2 Pr. Energ. nie dokonał płatności opłaty zastępczej wynikającej z powyższej normy, a dokonał jedynie płatności opłaty zastępczej o jakiej mowa w art. 9a ust. 1 pkt 2 ww. ustawy. Zatem Sąd uznał, że okoliczność ta ostatecznie pozostawała pomiędzy stronami bezsporna. Niemniej jednak powód podtrzymał stanowisko zawarte w odwołaniu od decyzji Prezesa URE w zakresie istnienia możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, poprzez zastosowanie art. 56 ust. 6a Pr. Energ. Zatem w dalszej części uzasadnienia Sąd dokonał analizy zasadności zgłoszonego przez stronę powodową zarzutu.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 1a Pr. Energ. karze pieniężnej podlega ten kto m.in. nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej, o której mowa w art. 9a ust. 8 Pr. Energ. Wskazać należy, że zgodnie z art. 56 ust. 6 Pr. Energ. ustalając wysokość kary Prezes URE uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Natomiast art. 56 ust. 6a przewiduje możliwość odstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia kary, jeżeli stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Zatem zgodzić się należy z Prezesem URE, że każde niedopełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku określonego w art. 9a ust. 8a Pr. Energ. rodzi obowiązek nałożenia stosownej kary pieniężnej. Tymczasem przepis art. 56 ust. 6a Pr. Energ. wskazuje na uprawnienie, a nie obowiązek Prezesa URE w zakresie odstąpienia od wymierzenia kary. Decyzja taka ma charakter uznaniowy, bowiem wydawana jest w ramach swobodnego uznania organu administracji publicznej. Tego typu decyzja powinna spełniać nie tylko kryterium legalności, a więc uwzględniać przesłanki wskazane w art. 56 ust. 6a pr. en., ale także kontekst gospodarczy zachowania adresata decyzji oraz skutki tego zachowania (por. Muras Z. (red.) Prawo energetyczne. Komentarz, źródło LEX nr 8466). Ponadto z przepisu art. 56 ust. 6a Pr. Energ. wynika, że procedura ta może być przez Prezesa URE uruchomiona, gdy zaistnieją kumulatywnie następujące przesłanki:

- 1) stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy,
- 2) podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że powód (...) nie zaprzestał naruszania prawa, bowiem nie przedstawił do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji jak również nie uiszczył opłaty zastępczej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Na uwzględnienie nie zasługują również podniesione przez powoda okoliczności w szczególności cofnięcie koncesji i brak doświadczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży energii elektrycznej. Wskazać należy, że cofnięcie koncesji nie ma wpływu na postępowanie w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej. Są to odmienne postępowania, prowadzone na podstawie odmiennych przesłanek i norm prawnych (zob. wyrok (...) z dnia 9 czerwca 2009 r., XVII AmE 187/08, www.ure.gov.pl). Natomiast powód jako przedsiębiorca, a więc podmiot profesjonalnie działający na rynku nie może zasłaniać się brakiem doświadczenia, czy też brakiem wiedzy na temat realizowania obowiązków towarzyszących prowadzonej działalności. Istotnym jest więc wyłącznie to, że powód, aby sprostać wymaganiom nałożonym na niego w związku z otrzymaniem koncesji powinien podjąć wszelkie działania, aby spełnić określone w niej warunki. Zaznaczenia wymaga, że przedsiębiorca ma pełną swobodę wyboru działań, które podejmie w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych (tak wyrok (...) z dnia 26 lipca 2013 r., XVII AmE 54/11). W ocenie Sądu skoro powód uzyskał stosowną koncesję to miał wiedzę o uprawnieniach i obowiązkach jakie wiążą się z wykonywaniem danej działalności gospodarczej.

Na uwagę nie zasługuje również podniesiony przez powoda argument, jakoby powód będąc podmiotem w którym większościowym udziałowcem jest Skarb Państwa nie miał obowiązku uiszczenia kary pieniężnej, bowiem kara ta i tak odprowadzona zostanie do Skarbu Państwa. W obowiązującym porządku prawnym każdy przedsiębiorca traktowany jest jednakowo w myśl zasady równości gospodarczej. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej stanowi, że podejmowanie i prowadzenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach. Zapis ten jest nawiązaniem do art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który zapewnia prawo do równego traktowania wszystkich przez władze publiczne i zakazuje dyskryminowania kogokolwiek bez przyczyny. Ponadto zasada wolności gospodarczej gwarantuje jednakowe traktowanie zarówno w stosunku do podmiotów krajowych jak i podmiotów zagranicznych. Urzeczywistnienie wolności gospodarczych zakłada, że państwo traktuje wszystkich obywateli w stosunkach gospodarczych w sposób jednakowy. Zatem niezależnie od tego, czy udziałowcem powoda jest Skarb Państwa czy też nie obowiązki wynikające z przepisów prawa dotyczą każdego przedsiębiorcę w jednakowym zakresie.

Reasumując wskazać należy, że decyzja Prezesa URE w zaskarżonym przez powoda zakresie jest właściwa.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przedmiotowe powództwo zostało oddalone w całości, a zatem na powodzie - (...) spółce akcyjnej w Ł. ciąży obowiązek zwrotu pozwanemu kosztów procesu, które poniósł w związku ze swym udziałem w sprawie. Dlatego Sąd na podstawie § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163. poz. 1349 ze zm.) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR (del.) Magdalena Kurc-Mazurkiewicz